

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui-ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mintuirea“ (Isaia 52, 7).

„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți VESTEA BUNA (Evanghelia) la orice făptură“ [Mar. 16, 15].

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(Isaia 62,6)

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului“. (Rom. 1,16).

Noembrie-Decembrie, 1930

No. No. 11—12

Anul 7

SUMARUL:

1. In ce timp trăim?
2. Mandatul Palestinei.
3. Serbătoarea Nașterii Domnului în închisoare.
4. Cum am găsit pe Mântuitorul meu.
5. „Prin aceasta vor cunoaște“.
6. Viața în sala „Bethel“ din Chișinău
7. Extrageri din Talmud.

IN CE TIMP TRĂIM ?

Noi trăim în timpul, când Dumnezeu, izvorul puterilor minunate, din care au sorbit primii urmași a lui Hristos viață și putere uimitoare,—acuma a încetat de a se manifesta în felul acesta, dându-ne Cuvântul Său, dător de viață și plin de cunoștință de Dumnezeu, care ne poate arăta calea mântuirii. Dela noi se cere numai: credință, mulțumire, iubire, ascultare și credincioșie.

În cuvântul lui Dumnezeu sunt ascunse pentru ceice trăesc prin credință și nu prin lucruri pipăibile, comori minunate de putere, viața și lumină.

Noi trăim în timpul, când „credincioșii“ (așa se numesc ei) își văd căderea lor spirituală, însă în loc să

îndrepte răul prin pocăință și împăcare cu Dumnezeu, încearcă să repare răul prin combinațiuni religioase omenști și căderea lor devine și mai groaznică.

Noi trăim în timpul, când falimentele spirituale se înmulțesc necontenit și în loc să recunoaștem nenorocirea, să deschidem goliciunea și rănile sufletului înaintea lui Dumnezeu,—ne ascundem sub pomul primejdios al nepăsării și când auzim vocea lui Dumnezeu „Unde ești?“—inventăm felurite scuze, cari ne îndepartează de El și mai mult.

Noi trăim în timpul, când lumea nutrește o deosebită ură față de orice manifestare a unui creștinism viu. Și de multe ori în loc să fugim

de lumea aceasta stricată, și să mărturisim cu viața pe Hristos, noi ne ascundem în „gangurile“ lumii acestia, cugetând să scăpăm de sângețile ei otrăvitoare și fără să ne dăm seama cădem prinși în ghiarele domnitorului ei. Mulți cari sunt prizonierii lumii, duc o viața nenorocită, pierzând gustul și setea de libertatea, pe care ne-o dă numai Hristos.

Noi trăim în timpul, când mulți și-au pierdut orice echilibru în viață și n'au curajul să se întoarcă înapoi și mai bine prefera scufundarea ne-zgomotoasă și lentă în pierzare, decât să fie priviți ca niște păcătoși: e rușine, căci ne vor lua în bătaie de joc! se cugeta ei în sine. Dar câtă ușurință și chiar nebunie se cuprinde în astfel de judecată: să-ți pierzi viața vecinică din pricina unei rușini false.

Noi trăim în timpul, când mulți, în loc să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să recunoască mâna Lui în toate evenimentele vieții, ei se răscoală împotriva lui Dumnezeu și mânași de o mândrie diavolească hulesc și disprețuesc Numele Lui cel sfânt.

Noi trăim în timpul, când creștinii își manifestă credința prin mijloace trupești, producând numai zgomot, și aceasta, cred ei, că este lucrul lui Dumnezeu. Încearcă să mascheze goliciunea vieții și deșertăciunea sufletului cu efecte exterioare, dar starea devine și mai gravă.

I-mi aduc aminte despre o întâmplare din copilăria mea. Odată din nebagare de seamă mi-am murdărit cu păcură haina nouă și de prima dată îmbracată. De groaza pedepsei din partea tatălui meu eu m'am ascuns și am încercat să șterg pata, frecând-o cu nisip: dar vedeam cu groază că pata trădătoare s'a făcut și mai mare și mai murdară... Rău am pășit-o eu după aceasta! Dar cât de ușor ar fi fost

să scap de nenorocire mea, dacă ma-și fi adresat la iubita mea mamă! Cred, că atunci ar fi fost mult mai bine.

O, dacă am fi noi atât de înțelepți, ca în toate nenorocirile noastre, să alergăm la iubitul nostru Hristos! de câte necazuri și dureri am scăpa noi aci pe pământ și în vecinicie.

În sfârșit, noi trăim într'un timp de slăbiciuni spirituale. Noi n'avem nici ideie despre puterea prigonirilor și durerilor, prin cari au trecut primii creștinii: ei erau credincioșii stărnici și mureau ca niște eroi, pentru Dumnezeu, și noi nu suntem în stare măcar în liniște să ajungem la bun sfârșit.

Când va veni Dumnezeu, va găsi El oare credință în noi?

Tradus din „Vernost“ de M. Tarlev.

MANDATUL PALESTINEI.

Nu de mult am avut ocazia să vizitez o colonie evreească din Galileea. O față tânără și inteligentă din așa numiți pioneri (halușim), mi a arătat grădina pe lângă școala locală, care era cultivată cu mare stăruință. Am intrat în conversație cu ea despre idealul tineretului evreesc din Palestina.

„Noi credem într'un Dumnezeu nou, a zis ea: Dumnezeuul nostru este munca.“—„Dar ce părere aveți despre Biblie?“—o întreb eu. „O, Biblia noastră este o frumoasă legendă.“ „Dacă Biblia este numai legendă, atunci și mandatul D-voastră asupra Palestinei este deasemenea o legendă“—i-am spus eu.

Și într'adevăr, mandatul adevărat asupra lui Eretz Israel se află numai în mânele lui Dumnezeu. Dumnezeu a zis: „Ii voi aduce înapoi în țara pe care am dat-o părinților lor (Ier. 30,3). În ultimul timp evrei sunt foarte revoltați împotriva Angliei din cauza așa numitei „cartea albă“, un act

care se bate cap în cap cu declarația lui Balfour. Și totuși, dacă poporul evreu ar crede pe deplin în cartea lui Dumnezeu, atunci nici o „carte albă” nu l-ar înspăimânta. Dar dacă poporul nu vrea să slujească unui singur Domn, atunci va sluji la mulți domni. Dacă nu ne temem de Dumnezeu, atunci ne vom teme de oameni. Venirea în Palestina nu înseamnă întoarcerea în Sion. Nu există cale spre țara promisă fără promisiunile lui Dumnezeu. Într-o colonie unii muncitori evrei, la chemarea unui predicator creștin, au răspuns: „Noi nu credem nici în Dumnezeu,

nici în Mesia” — „Fără această credință voi nu puteți zidi Palestina”. Mai târziu s'a aflat, că acești muncitori au părăsit Palestina.

Nu e de mirat, că evreii sunt așa de departe de credința în Hristos. Fiindcă pentru a crede în Isus, trebuie să crezi în Mesia și pentru a crede în Mesia, trebuie să crezi în Dumnezeu. „O! de M'ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele. Într'o clipă aş înfrunta pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva protivnicilor lor (Ps. 81,13-14).

B. Martzinkovsky

Ierusalim 6-XI-1930.

Serbătoarea Nașterii Domnului în închisoare.

(Amintiri)

Această serbare a avut loc în or. Odesa în anul 1917. Frații și surorile-*coriști**) îndemnați de iubirea lui Hristos, și-au exprimat dorința de a duce bucuria Nașterii lui Hristos și la cei închiși în închisoarea centrală. Pentru aceasta am împodobit un pom de brad și am plecat spre închisoare. Ne-am aprovizionat și cu cărți ale Sf. Scripturi, pentru a le da închișiilor cadouri de Crăciun.

Ajungând la poarta închisorii, am fost lăsați să intrăm înlăuntrul, fiindcă am avut autorizația respectivă din partea autorităților orașului; însă unul din personalul serviciului ne-a declarat, că nu putem nici cânta, nici predica fără aprobarea ofițerilor, cari administrează în prezent toată închisoarea.

O rugăciune fierbinte.

În timpul până ce au raportat ofițerilor respectivi și până ei au venit, noi am aflat, că, din cauza schimbării regimului, administrația închiso-

rii a trecut în mâna „haidamacilor” (ucraineni-șoviniști) și din pricină, că acuma de curând unii din criminali au evadat, regimul în închisoare e foarte sever. Unii din personalul închisorii cari au rămas în serviciu încă din regimul țarist, se purtau cu noi foarte brutal, învinuindu-ne că noi cu predicile și cântările noastre am fi de vină, că unii din criminali s'au răzvrătit și au fugit.

Era ușor de prevăzut, ce se va întâmpla cu noi, dacă vom cădea în mânele haidamacilor. În timpul acela groaznic, viața omului era pusă în joc și era destul o simplă bănuială, ca cineva să fie omorât fără cercetare și fără judecată. Noi eram deja în închisoare și înconjuțați de atâtea dușmani. Situația era foarte critică și am spus la frați și surori să se roage cu credință, căci numai Dumnezeu ne poate scoate din pericolul în care ne aflam.

O, dacă ați fi putut vedea, ce rugăciuni fierbinte se înălțau către Dumnezeu. Cu toate că nu s'a ținut nici-o predică și nimeni nu conducea ora de rugăciune, dar se simțea un

*) Despre activitatea corului compus din frați și surori Bapțiști, Creștini - Evangheliști și evrei-creștini puteți citi în numărul precedent No. No. 9—10 al „Binevestitorului”.

foc de rugăciune. Am învățat cum trebuie să ne rugăm nu numai cu cuvinte, ci și cu credință.

În momentul acela au venit doi ofițeri, însoțiți de către personalul închisorii. Ofițerii erau tineri, voinici, îmbrăcați în uniformă haidamacească cu niște căciuli pe ureche și înarmați până în dinți.

„Unde-i acela? care-i?” strigau ei, intrând în camera, în care noi ne rugam. Mulți au arătat la mine, zicând: „Iată-l! el este!”.

Pentru mine era o încercare grea și nu vă pot descrie aceste câteva clipe, pe cari nu le voi uita niciodată. Între pereții grandioși și uricioși ale închisorii, în fața acestor două persoane care, părea, că nu cunosc milă și în fața funcționarilor înfuriați, mă simțeam ca un nimic și noarta era în fața ochilor mei. Însă Dumnezeu prin rugăciune m'a întărit și nu mi-am pierdut echilibrul sufletesc. La întrebarea ofițerilor cine mi-a aprobat intrarea în închisoare, le-am răspuns: „Ajutorul primarului, D-I Roitman”. Când au auzit acest nume s'au înfuriat grozav și cele mai scârboase injurături s'au vărsat pe capul acestui „jidan”. „Acuma puterea e în mâna noastră și criminalilor nu le trebuie predicile și cântările voastre, ci gloanțe...” (pe pereții închisorii se vedeau urme proaspete de sânge a celor executați—dovadă că vorba lor era în deplin acord cu fapta). Totuși cu ajutorul lui Dumnezeu am îndrăznit să spun ofițerilor: „Încercați și vă veți convinge personal, dacă cântările și cuvântările noastre despre Nașterea Domnului vor fi de folos sau nu pentru cei întemnițați”.

În momentul acela se apropiase de noi preotul închisorii și ofițerii au plecat împreună cu el la cancelarie. M'au chemat și pe mine. Nu mă așteptam la nimic bun, fiindcă se știa bine, cum preoții se opuneau activității noastre. Un ofițer l-a între-

bat în prezența mea pe preot: „Părinte, ai fost D-ta aci, când acești evangheliști au vizitat închisoarea?” „Da”, fu răspunsul (într'adevăr a fost de câteva ori, însă nici odată n'am conversat cu el). „Ce părere ai despre vizitele lor?” În urma acestei întrebări am pierdut orice speranță. Preotul a tăcut și apoi a zis: „Bine, foarte bine!” În sfârșit și-a exprimat părerea, că astfel de conferințe au o mare înrăurire asupra celor întemnițați. Pentru mine era o mare surprindere și totodată și o mare rușine: cât de mare este iubirea lui Dumnezeu și cât de mică era credința mea. Atunci ofițerii mi-au zis: „Ei, bine, vom încerca încă odată și vom vedea”.

Imediat s'a dat ordinul tuturor gardiștilor și santinelilor să fie înarmați bine și să fie cu mare băgare de seama. Când garda era gata, atunci întemnițații au fost aduși și aranjați într'o sală lungă și spațioasă.

„Cel mai tare învinge”.

Cu capul plecat, cu privirea de desnădejde și frica, oamenii acești nenorociți făceau o impresie foarte grea. Corul nostru a cântat câteva cântări de Crăciun și deodată a trecut un curent nou de viață și lumină, răsunând în coridoarele lungi ale închisoarei. După ce am cântat, am felicitat pe toți din față cu Nașterea Domnului, fiind o mică cuvântare. Dumnezeu lucra puternic în acești oameni nenorociți și mulți din ei plângeau. Spiritul de apăsare și de desnădejde a cedat unui alt spirit, care mustra păcatul și îndemna la o altă viață după placul lui Dumnezeu. Inchisoarea s'a transformat într'un fel de biserică.

M'am adresat către cei doi ofițeri să ne dea voie să împărțim evangheliile, cadourile de Crăciun. Cu un ton prietenesc și amabil mi-au zis: „Da, da, poftim, poftim!” Cu câțiva frașine-am pus pe lucru, însă lucrul mer-

gea foarte greu, fiindcă erau foarte mulți. Atunci ofițerii ne-au venit în ajutor, întrebând pe unul și pe altul, în ce limbă doresc: rusește, evreește sau ucrainește și personal le împărțeau.

După ce am mulțumit lui Dumnezeu și am luat rămas bun cu bieții oameni, mulți din ei cu fețele vesele ne rugau să-i mai vizităm.

Cu aprobarea ofițerilor ma vizitat și apartamentul femeilor. Santinela nu ne mai însoțea, ci un singur ofițer ne conducea și era foarte prietenos și vesel. Acolo între femei și copii am avut scene sfâșietoare. Când au auzit cuvântul lui Dumnezeu, plângeau în hohote. Una din femeile închise era cunoscuta unei din surorile noastre. Ele amândouă erau servitoare, însă una a primit vestea evangheliei, iar cealaltă pentru furtă căzută în închisoare. Aceasta întâlnire în astfel de împrejurări ne-a impresionat pe toți foarte puternic. Era un plâns comun. Frații și surorile căutau să mângâie pe bietele femei și copii, frânși de păcat. Ofițerii erau mișcați și nu știau cum să se orienteze în fața acestor evenimente. Toată mândria de odinioară a dispărut și erau blânzi ca niște oițe. După ce am împărțit evangheliile și ne-am îndreptat spre eșire, ne-a întâmpinat tot personalul închisorii, rugându-ne insistent să vizităm căzărnilor lor cu pomul de crăciun și să cântăm nevestelor și copiilor lor.

Pe drum spre cazarmă ofițerii ne spuneau, că la așa ceva nu s'au așteptat niciodată, ca evanghelia să aibă o așa puternică influență asupra oamenilor.

În sala căzărnilor s'au adunat bărbați, femei și copii. După ce am cântat o cântare, am propus copiilor să învețe o cântare frumoasă. Copilașii cu bucurie au învățat cântarea. Părinții erau foarte bucuroși, văzând cum copiii lor cântau cântări spre slava și mărirea lui Dumnezeu. La propunerea mea să se înființeze în

închisoarea o școală de duminică regulată, părinții s'au învoit cu bucurie. A sosit ceasul să plecăm și iată din toate părțile curgeau mulțumirile și ne rugau să-i mai vizităm. Din dușmani s'au făcut prieteni buni. La sfârșit am dăruit și ofițerilor câte-o evanghelie. Am părăsit închisoarea, mulțumind lui Dumnezeu pentru ascultarea rugăciunii și pentru lumina, care „poate lumina orice om care vine în lume“ (Evang. Ioan 1).

L. Åverbuch.

„Prin aceasta vor cunoaște“.

Un doctor renumit s'a întâlnit odată cu un cunoscut creștin. „Eu nu înțeleg“, i-a spus doctorul, cum un om învățat ca D-voastră, poate crede în basmele creștinismului — „Domnule Doctor, răspunse credinciosul, închipuiți-vă, că D-voastră printr'un oarecare medicament ați fi putut scăpa de moarte mulți bolnavi și la o sută de pațienți cu cele mai grele boli ați fi întrebuițat acest leac cu succes, oare nu vor avea bolnavii încredere în acest medicament?“

„Bine înțeleg, că da“ — răspunse doctorul. Atunci în exemplul meu aveți tablou creștinismului. Credința se bazează pe experiență. Sunt mulți cari desprețuesc creștinismul, însă eu știu, ce s'a întâmplat cu mine însuși și cu alți, cari au venit cu credința la Mesia-Hristos. De când m'am întors la Dumnezeu sunt alt om: am aflat bucurie, pace, iubire și toate, de ce am lipsă. Și în felul meu au aflat mii și zeci de mii de oameni“. Doctorul a tăcut și s'a pus pe gânduri. Un credincios nu poate fi înțeles de copiii acestei lumi și mai cu seamă de acei, cari posedă multă învățatură, fiindca lumea cu înțelepciunea ei n'a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Cor. 1).

Tradus de s. Cecilia.

CUM AM GĂSIT PE MÂNTUITORUL MEU.

Se întâmplă adeseori ca cineva să dea de o comoară, de exemplu: bani, pietre prețioase, sau intrarea în posesiunea unei moșteniri de o avere fabuloasă, omul acela are bucurie, dar aceasta bucurie nu este veșnică și mai curând sau mai târziu ea va trece. Adevărata comoară de care s'ar putea într'adevar bucura omul aici pe pământ și odată în vesnicie este : să găsească pe Isus Hristos.

Acuma, iubite cititor, vreau să-ți mărturisesc cum am găsit eu pe Mântuitorul meu.

Mă trag dintr'o familie evreească ortodoxă, unde de mic copil, am primit creșterea cu privire la viața evreească cu toate formele și obiceiurile lor. Când m'am făcut ceva mai mare, am fost dat la o școală evreească unde am învățat legea lui Moise și altele. Această învățatură a durat mai mulți ani. La vârsta de 13 ani am început să pun (tâlân), până la care vârstă am primit învățatură, că toate păcatele și fărădelegile pe care le-am făcut, au căzut asupra părinților, iar de aci înainte sunt răspunzător în fața lui Dumnezeu de toate păcatele pe care le voi face. (Această învățatură n'o găsim scrisă în Biblie). Cu adevărat, această răspundere, ce am trebuit s'o iau de la această vârstă în fața lui Dumnezeu, a fost cu totul serioasă.

În această stare nu mi-a rămas altceva de făcut decât să-mi fac rugăciunile. Cu multă evlavie mi lă-am făcut, dar trebuie să-ți mărturisesc că n'am rămas mult în această stare, de evlavie după care am părăsit-o, deoarece mi-a devenit ceva greu de împlinit, nesimțând nici o putere a rugăciunilor, ca atare n'a avut nici o influență asupra vieții mele. Deși am încetat de a mă mai ruga, totuși simțământul de D-zeu n'a murit în mine.

Mai târziu în lume m'am întâlnit cu diferiți prieteni (ateiști) care au căutat să mă convingă că nu există D-zeu, ceace n'au putut, deoarece în mine era adânc înfiptă scântea de D-zeu. Deși n'am fost ateist, totuși prin faptele și cugetările mele l-am tăgăduit cu desăvârșire. Nu l-am cunoscut pe El în toată puterea Lui.

Dar a fi fără Dumnezeu în lume este ceva greu.

Mai târziu intrând în angrenajul acestei vieți am început să devin nemulțumit cu soartă, căutând mereu ceva care să-mi potolească setea sufletului meu, dar nu știam ce. Am gândit, că a fi bine situat materialmente, ar putea să-mi dea mulțumire, dar am văzut, că și această este o deșertaciune.

Eclesiastul spune :

„Totul este deșertăciune și goană după vânt“.

Aceste stări de lucruri s'au petrecut până într'o zi când bunul Dumnezeu s'a îndurat de mine trimțându-mi înainte un prieten, care m'a îndreptat la adevăratul izvor de viață, care este Isus Hristos.

La început am crezut că acest prieten este un eretic și nu știe ce spune, dar mai târziu interesându-mă mai de aproape de persoana lui Isus, pe care l-am găsit pe orice filă a Bibliei, am aflat că El este Mântuitorul lumii și prezis de profeți în decursul veacurilor. Dar mi-a fost greu să-l primesc ca Mântuitor, deoarece de mic copil am fost învățat să-l urăsc după cum stă scris că:

„L'au urat fară teme!“

Dar eu fiind sincer cu viața mea, și văzându mi starea mea păcătoasă în fața cuvântului lui D-zeu care este Biblia, l'am primit ca Mântuitorul meu și El mi-a dat odihna sufletului meu.

El zice: „Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna sufletelor voastre“ (Matei 11²⁸).

Acuma eu pot să mulțumesc bunului D-zeu din adâncul inimei mele, că am găsit pacea pe care am căutat-o, pe care n'am avut-o din cauză, că pacatele și fărâdelegile m'au despărțit de Acela care putea să-mi o dea.

Dar Isus Hristos, văzând starea de păcat a omênirei, care a atras

după Sine neliniște a venit pe lume dându-se ca jertfa de ispășire pentru păcatele omênirei ca ori cine primindu-l pe El sa fie ertat de păcate în numele Lui

Acuma, iubite cititor, ori cine ai fi, eu știu că n'ai mulțumire sufletească și cauți ceva și deaceea primește pe Isus Hristos ca Mântuitorul tău.

Dumnezeu să-ți ajute să-L poți primi și să începi o viață nouă cu El.

Așer Pitaru.

Viața în sala „Bethel“ din Chișinău.

În timpul ultimilor două luni evreii creștini și prietenii misiunii noastre din localitate am avut multe bucurii, pentru cari mulțumim lui Dumnezeu.

La serbările misionare au luat parte mai mulți frați și surori veniți din diferite colțuri ale țării (din Basarabia, Bucovina și Regat), bucurându-ne împreună și slăvind în diferite limbi pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Corul și orchestra comunității cu ajutorul lui Dumnezeu au executat programul cu o deosebită binecuvântare.

Copii-evrei cari de mici se învață a iubi pe Hristos, au împodobit programul cu poezii și cântări. O deosebită impresie a făcut cântarea în limba evreească despre beție.

Serbătorile s'au sfârșit cu celebrarea căsătoriei unui frate care servește la ținerea ordinii în timpul adunărilor în sala „Bethel“ cu o soră-coristă din corul nostru. Sala era plină de ascultători și totuși era o ordine exemplară. Publicul asculta cu mare atențiune tot ce se executa, se cânta și se vorbea. Serviciul căsătoriei a durat mai mult de două ore și mulți au stat tot timpul în picioare, fiindcă nu erau locuri libere.

După terminarea adunării și o mică pauză s'a dat masa nunții, la care au luat parte și mulți evrei. În cântări și cuvântări am petrecut până la ora două noaptea. Unele persoane au făcut celor căsătorii cadouri Era interesant, că unele persoane cu totul străine au fost atât de încântate de tot ce-au văzut, că și ei au făcut cadouri. O familie evreească a dăruit o sută de lei, cu toate că tatăl familiei n'a primit leafă de vre-o cinci luni. O domnișoară a scos inelul de aur de pe deget și, cerând scuze, a zis, că aceasta este bogăția ei, însă o dăruiește din toată inima. Toți vizitatorii au rămas foarte mulțumiți. Dumnezeu ne-a binecuvântat din belșug. Lui să fie slavă și mărire pentru toate.

Gaspeții cari ne-au vizitat erau din diferite naționalități și diferite comunități evanghelice: baptiști, creștini după evanghelie (alianși) și luterani (ștundiști). Deasemenea ne-au vizitat doi predicatori nemți din Germania, cari au stat în mijlocul nostru două zile, predicând cuvântul lui Dumnezeu atât celor credincioși, cât și celor necredincioși. Fie Domnul laudat, care ne dă posibilitatea să avem împărtășire cu copii lui Dumnezeu din diferite denumiri evanghelice cu cari ne aflăm în „unitatea duhului și legătura păcii“.

Evrei-creștini și prietenii misiunii printre evrei din „Bethel”
felicită pe toți copiii Domnului cu serbătoarea Nașterii
Domnului și cu Anul Nou.

La toți vă dorim bogata binecuvântare Dumnezească.

EXTRAGERI DIN TALMUD.

Patru merite.

Evreii au avut patru merite în față lui Dumnezeu, pentru cari au fost scoși din robia egipteană: pentru că nu și-au schimbat numele, au păstrat limba maternă, n'au dat pe față tainele sfinte, și n'au desființat tăierea împrejur.

O triplă pedeapsă.

Faraonul cu încăpăținarea sa, ne amintește pilda servitorului pedepsit.

Un om a trimis pe servitorul său în piață să-i cumpere pește. Servitorul i-a cumpărat, însă s'a văzut că peștele e stricat. Stăpânul a propus servitorului să-și aleagă singur pedeapsă: să mănânce peștele, sau să fie bătut cu o sută de lovituri, sau să plătească o sută de mini (mina—moneta de 60 de sicli).

— Voi mânca peștele—zisă sluga.

A început să mănânce, însă n'a putut s'o mănânce toată, fiindcă i s'a făcut rău.

— Nu, nu — striga el — mai bine primesc o sută de lovituri.

Când au ajuns la șasezecea lovitură, el n'a putut răbda și a strigat:

— Opriți-vă! — plătesc o sută de mini.

La urma urmei—a mâncat peștele împuștit, a mâncat bătaie și banii a pierdut.

Tot așa s'a întâmplat și cu faraonul: a suferit pedepse, a eliberat poporul evreu și Egiptul a fost distrus.

Judecata lui Dumnezeu.

În timpul când Dumnezeu avea de gând să nimicească pe egipteni în mare, s'a ridicat spiritul ocrotitor al egiptenilor Uza și s'a prosternut înaintea lui Dumnezeu, zicând:

— Doamne, plin de milă și de îndurare! Tu ai creiat lumea. Dece vrei să-mi pierzi copiii mei în mare?

Atunci Dumnezeu a adunat toată oștirea cerească și i-a zis:

— Fiți judecatori între Mine și Uza, ocrotitorul Egiptului!

Spiritele ocrotitoare a diferitelor popoare au vorbit în favoarea Egiptenilor. Arhanghelul Mihail, văzând aceasta, a făcut un semn arhanghelului Gavriil; el imediat a sburat în Egipt, a scos o placă de cărămidă împreună cu lutul și varul în cari a fost călcat cadavrul unui copil și s'a înfățișat înaintea lui Dumnezeu, zicând:

— Doamne judecătorul cel drept! Iată ce să făcea cu copii Tăi robiți!

Atunci Dumnezeu a hotărât pedeapsa Egiptului.

Abonați-vă și pe anul 1931

Abonamentul anual — — 12 lei;
cu partea rusească — — 24 lei;
cu partea evr. și rusească 36 lei;
poșta — 6 lei.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev, Mildmay Mission, str. Vlad. Herza No. 10 Chișinău Basarabia Roumana.

Redacția și Administrația: Mision. Englez. „Mildmay”, L. Awerbuch.